

stillede, og at der er givet dog nogle Regler ogsaa for Skatteudskrivningen, vil i al sin Almindelighed bidrage til, at Befolkningen som Helhed og Kommunalbestyrelserne i Særdeleshed vil se med større Velvillie og Forstaaelse paa Sagen, end om det Lovforslag, som blev vedtaget her i Folketinget ved tredie Behandling, var blevet det endelige. Derfor tror jeg, at det er en Fordel for Sagen — og det er jo den, det drejer sig om —, at Lovforslaget har faaet en saadan Form, at vi har Lov til at gaa ud fra, at Loven vil blive modtaget baade med Forstaaelse og Velvillie og derfor ogsaa komme saa mange som muligt til gode. For det er jo det, det drejer sig om, at de flest mulige kan blive hjulpet ved den Lov, som nu skal vedtages her, og jeg glæder mig over, at det har vi Grund til at gaa ud fra vil blive Tilfældet.

Hauge: Det Lovforslag, som her foreligger til Behandling, sendt os fra Landstinget til Vedtagelse eller Forkastelse, giver ingen Muligheder for nye Forhandlinger eller nye Overvejelser, og det er beklageligt, thi Lovforslaget er ikke tilfredsstillende, hvad enten man ser paa dets Form eller paa dets Indhold. Der er ikke Tvivl om, at dets meget udviklede Bestemmelser, dets knudrede Sprog i meget høj Grad vil gøre det vanskeligt for Kommunerne at administrere efter Loven. Og jeg giver det ærede Medlem fra Verninge (Jensen-Sønderup) fuldkommen Ret i den Udtalelse, at Lovforslaget har ikke vundet i Klarhed ved den Behandling, det har faaet oppe i det andet høje Ting. Men som Forholdene nu en Gang er, nytter det ikke at tænke paa nye Overvejelser. For det første er der ingen Tid til saadanne, og for det andet er det vel ogsaa lidet sandsynligt, at noget bedre kunde opnaas ved Forhandling nu med det andet høje Ting.

Forholdet er, at det andet høje Ting har forandret og forringet Lovforslaget ikke blot i Forhold til, hvad Folketinget vedtog, men ogsaa i Forhold til det, som Venstre stillede Forslag om i dette høje Ting. Det ærede Medlem fra Verninge (Jensen-Sønderup) vilde ikke rigtig erkende dette, men hans Ord bar alligevel Vidnesbyrd om, at han ikke var mere end jævnt tilfreds med Resultatet af det Arbejde, som det andet høje Ting har præsteret i denne Sag. At det er gaaet, som det er, i det andet høje Ting, har ikke været nogen Overraskelse for mig, og jeg tror, det er gaaet mange andre, som det er gaaet mig, thi efter at det var blevet bekendt, hvem Venstre i det andet høje Ting havde

overdraget Ordførerskabet i denne Sag, og i hvis Hænder Lovforslaget var lagt, kunde det ikke overraske ret mange, at Lovforslaget kom tilbage til Folketinget i en Skikkelse, som var væsentlig anderledes og ringere end den, i hvilken det blev sendt herfra til Landstinget. Men derfor er Landstingets Stilling lige ejendommelig, og det forekommer mig, at ogsaa Venstres Stilling derved bliver af en noget ejendommelig Beskaffenhed. Det forekommer mig, at den Rolle, Venstre i Landstinget har haft ved denne Lejlighed, overfor denne Sag, i ikke ringe Grad minder om den Rolle, Højre i Landstinget alt for ofte har spillet overfor dette høje Ting. Mindretallets Opfattelse bliver gennemført i Landstinget, og Folketinget har ikke noget Valg, Folketinget er saaledes stillet, at det er nødsaget til at bøje sig for Mindretallets Synsmaade, og det har været muligt for Venstre at byde Folketingets Flertal dette i Kraft af den privilegerede Valgrets Herredømme i Landstinget. Dette bør ikke skjules, thi det er det sande Forhold.

Det underer mig noget, at Venstre har villet indtage det Standpunkt til Lovforslaget, som det har, thi det Lovforslag, som den højtærede Indenrigsminister fremsatte i Tinget den 9de November, var i Virkeligheden ikke noget udfordrende Lovforslag, det var meget maadeholdent, og der var langt større Grund til at antage, at Venstre vilde have fundet Lovforslaget for maadeholdent, end det omvendte. Man havde efter den Agitation, der var foretaget før Lovforslagets Fremsettelse, god Grund til at antage, at Venstre vilde stille sig paa det modsatte Standpunkt af det, paa hvilket det har stillet sig, men under Sagens Forhandling, navnlig i Udvalget, blev det klart, at Venstre ikke vilde tage Konsekvensen af den Agitation, der var ført. Venstre vilde ikke overføre i Praksis det, som Partiet i Teori saa stærkt havde fremhævet. Venstre vilde ikke under nogen Form gaa med til en Prisregulering af almen Karakter, saaledes som Agitationen havde givet os Anledning til at tro, og i Landstinget har man jo tydeligt vist, hvorfor man ikke vilde det, nemlig fordi det vilde føre os ind paa umaadelige Skattepaalæg, hvis man gik til at regulere Prisen nedad til Fordel for alle, og det vilde Landstingets Venstre ikke være med til. Det har ikke overrasket mig, at Landstinget har indtaget denne Stilling, det maatte man ifølge Sagens Natur være forberedt paa. Det har i det hele ikke været muligt at faa Folketingets Venstre eller Landstingets Venstre, naturligvis heller ikke